

Každou neděli přišel Mariin otec, malý muž, oblečený jako obchodník s tulipánovými cibulemi ze třicátých let. Posadili se s Marií na divan a nepromluvili spolu ani slovo. Sedával shrbený jako postřelený marabu. V pravidelnou dobu vytáhl hodinky připnuté na řetízku třpytícím se na jeho věstě, pohlédl na ně a zároveň vstal. Ve dveřích natáhl k Marii ruku, ale ta zůstávala sedět. Vzhlédla k němu a zavrtěla hlavou. Pak jej matka vyprovodila. To to chodívalo každou neděli. Vždycky když můj otec utrousil poznámku o počasí, upřel na něj vyděšený a nechápavý pohled. Když byl u nás naposledy, pokusil se několikrát položit ruku na paži své dcery, ovšem ta jeho ruku trhavými pohyby setřásla. Po půlhodině se postavil a požádal matku, jestli by s dcerou mohl být chvíli sám. Šli do Mariina pokoje. Když jsem poslouchal za dveřmi, slyšel jsem ho mluvit hlasem surovce, byl rozlícený, jako by ji obviňoval. Sotva jsem rozumněl, co říkal. Zaslechl jsem jen, jak stále opakoval: „ Řekni to, řekni to, byla to ty. No tak, řekni to.“

Odpověď mu zůstala dlužna. Nějaký čas poté jsem dostali zprávu, že zemřel.

Jindra

Každou neděli přicházel za Marií její otec. Byl to malý muž, oblečen jako chlapík z venkova třicátých let. Vždycky se s Marií posadili na pohovku a neříkali ani slovo. On sedával nakřivo, jako překocný čáp marabu. Po hodině vytáhnul hodinky na zlatém řetízku, jehož lesk prosvítal přes vestu, díval se na ně a zároveň vstával. Když stál u dveří pokoje, pozvedl k Marii ruku, zatímco ona stále seděla na pohovce. Kývla na něho hlavou. Potom ho má matka pustila ven. Takhle to chodilo každou neděli. Když můj otec poznamenal něco o počasí, on vzhlédl s vystrašeným a nechápavým výrazem ve tváři. Posledně když k nám přišel, pokoušel se snad tisíckrát položit svou ruku na Mariinu paži, ona ji ale pokaždé lehkými pohyby setřásla. Po půl hodině vstal a zeptal se mé matky, jestli by se svojí dcerou mohl mluvit o samotě. Šli spolu do Mariina pokoje. Když jsem poslouchal u dveří, připadal mi jeho hlas jako hlas nějakého surového, obviňujícího a horoucného člověka. Stěží jsem rozuměl tomu, co říkal. Slyšel jsem jen, jak pořád opakoval: “No tak řekni to, řekni to, byla jsi to. Ven s tím, no tak, řekni to přece.”

Tu odpověď mu zůstala dlužná. Za nějaký čas jsme se dozvěděli, že umřel.

Petra

V neděli chodíval za Marií její otec, malý mužiček, oháknutý jako švihák z pěstitecké oblasti ve třicátých letech. Posadili se s Marií na divan a neřekli za celou dobu ani slovíčko. Schoulil se k opěradlu divanu a vypadal tak jako převržený marabu. Za hodinu vytáhl hodinky, které měl upevněné na třpitivém zlatém řetízku, podíval se na ně a zároveň vstal. Marie zůstala sedět a on jí od dveří ještě zamával(?). Kývla mu hlavou na odpověď. Pak ho máma vyprovodila. A tak to probíhalo každou neděli.

Když k němu táta prohodil něco o počasí, díval se na něj vyděšeně a nechápavě. Naposledy, když přišel na návštěvu, několikrát zkoušel položit ruku na dceřino rameno, ale ta ji vždy setřásla drobným trhnutím těla. Po půlhodině vstal a zeptal se mámy, jestli by mohl být se svou dcerou chvíli sám. Šli spolu do Mariina pokoje. Za dveřmi jsem slyšela jeho hrubý, obviňující a temperamentní hlas. Jen ztěžka jsem nerozuměla, co říkal. Jen dokola opakoval: „Jen to řekni, tak řekni to, byla jsi to ty. Tak jen spust', no spust' už, řekni to.“

Neodpověděla. Za nějakou dobu přišla zpráva, že umřel.

Jana

V neděli chodíval Mariin otec, mužík oblečený jako pán z cibulových plantáží ve třicátých letech. Sedl si s Marií na divan a nepromluvili ani slovo. Seděl našikmo zabořený do opěradla jako zkřivený marabu. Hodina uplynula, on vyndal hodinky na zlatém řetízku, který se mu blýskal na vestě, podíval se na ně a v zápětí vstal. U dveří namířil svou ruku k sedící Marii. Pokynula mu hlavou. Potom ho má matka pustila ven. Takto se to odehrávalo každou neděli. Když se k němu (můj) otec obrátil s poznámkou o počasí, podíval se polekaně a nechápavě. Tehdy, když u nás byl naposledy, se několikrát pokusil položit dlaň na dceřinu paži, ale ona se pokaždé oklepala, aby ji setřásla. Po hodině vstal a zeptal se mé matky, jestli by mohl se svou dcerou zůstat chvíli o samotě. Šli společně do Mariina pokoje. Když jsem poslouchal u dveří slyšel jsem jeho hrubý hlas, hovořil naléhavě a zaníceně. Tomu, co říkal jsem s těžší rozuměl. Slyšel jsem jen stále dokola se opakující, „Řekni to, řekni to, bylas to ty. No tak dělej, dělej přece, řekni mi to.“

Nechala si to pro sebe. Za krátko jsme se dozvěděli, že zemřel.

Andrea

V neděli přišel za Marií otec, muž malého vzrůstu, vyfintěný jako holandský frajírek z třicátých let. Šli se posadit na pohovku. Nepadlo mezi nimi ani jediné slovo. Jako marabu s hlavou ponořenou ve vodě se šikmo zabořil do opěradla. Po hodině vytáhl hodinky na zlatém řetízku, které se mu blýskaly na vestě, podíval se na ně a zároveň vstal. U dveří natáhl ruku k sedící Marii. Zavrtěla hlavou a pak ho maminka propustila. A tak to šlo každou neděli. Když otec něco poznamenal o počasí, vzhléhl polekaně a nechápavě(?). Když k nám přišel posledně, několikrát se pokusil položit dceři ruku na rameno, ale škubnutím ji setřásla. Po půl hodině vstal a zeptal se maminky, jestli by mohl být s dcerou o samotě. Společně vešli k Marii do pokoje. Když jsem poslouchal za dveřmi, slyšel jsem ho zapáleně mluvit hrubým, obžalujícím hlasem. Stěží jsem rozuměl,

co říká. Zaslechl jsem jenom, jak pořád opakoval: „No, řekni to, jen to řekni, ty ´s to byla. Ven s tím, tak ven s tím, pověz nám to.“ Odpověď mu zůstala dlužná. Po čase jsme dostali zprávu, že zemřel.

Lenka Ranochová

V neděli chodíval na návštěvu Mariin otec, člověk malé postavy oblečený jako chlapík z třicátých let, co pochází z květinářské oblasti. Sedávali spolu mlčky na pohovce. Zešikma opřený a zabořený do sedačky vypadal Mariin otec jako pták marabu vzhůru nohama. O hodinu později vytáhl vždy z kapsy hodinky zavěšené na zlatém řetízku, který se mu třpítil na vestě, podíval se na ně a vstal. U dveří do pokoje se otočil na Marii, která zůstala sedět, a zdvihl ruku na pozdrav. Odpověděla mu kývnutím hlavy. Poté ho matka vyprovodila ven. Tak to chodilo každou neděli. Když se ho můj otec zeptal na počasí, vyplašeně a nechápavě na něj pohlédl. Naposledy, když u nás byl, se několikrát pokoušel dotknout se dceřiny ruky. Ta však sebou pokaždé škubla a jeho ruku ze své setřásla. Po půl hodině vstal a poprosil matku, zda by mohl být s dcerou chvíli o samotě. Odešli spolu do Mariina pokoje. Když jsem stála za dveřmi, slyšela jsem, jak ji hrubým, rozvášněným hlasem z něčeho obviňuje. Nerozuměla jsem dobře, co říkal. Jediné, co jsem zachytila bylo stále se opakující, „Řekni , přiznej se, že jsi to byla ty. No tak, dělej, řekni to!“

Své přiznání mu zůstala dlužná. Za nějaký čas přišlo oznámení, že zemřel.

Lenka K.

Každou neděli navštěvoval Marii otec, malý muž, oblečený jako pán z venkova třicátých let. Sedával s ní na pohovce, a nepromluvíli spolu ani slovo. Nakláněl se do strany, zabořený do polštářů jako překocný marabu. Po hodině vytáhl z kapsy hodinky na zlatém řetízku, který se třpítil na jeho vestě, díval se na ně a přitom vstával. Ve dveřích pokynul Marii rukou. Zůstala sedět, jen kývla hlavou. Pak ho matka vyprovodila ven. A tak tomu bylo každou neděli. Když můj otec ve snaze o navázání rozhovoru poznamenal něco o počasí, vzhlédl na něj vyděšeně a nechápavě. Při poslední návštěvě se jí opakovaně pokoušel položit ruku na rameno, ale ona ji vždy setřásla prudkým trhnutím těla. Po půlhodině vstal a zeptal se mé matky jestli by s dcerou nemohl být osamotě. Odešli do Mariina pokoje. Poslouchal jsem za dveřmi. Slyšel jsem jeho surový hlas. Obviňoval a naléhal. Témeř jsem nerozuměl, co říká. Slyšel jsem jen to neustále se opakující: „Tak to řekni, řekni mi to, tys to byla! Tak ven s tím, ven s tím, řekni mi to!“

Tu odpověď mu zůstala dlužna. Po nějakém čase jsme obdrželi zprávu, že zemřel.

Eef

O nedělích chodíval za Marií její otec, malý muž oblečený jako chlapík z oblasti, kde se ve třicátých letech pěstovala cibule. Posadili se spolu s Marií na divan a nemluvili. Seděl nakřivo zaklesnutý, naproti opěradlu jako nějaký převrhnutý marabu. Po hodině vytáhl hodinky, které měl na zlatém řetízku, jež se mu blýskal na vestě. Podíval se na ně a ve stejnou chvíli vstal. U dveří pokoje pozvednul ruku směrem k Marii, jež zůstala sedět. Pokývala mu hlavou. Potom ho moje matka vyprovodila ke dveřím. Tak to šlo každou neděli. Když můj otec utrousil směrem k němu nějakou poznámku o počasí, podíval se vystrašeně a nechápavě. Naposledy, když k nám přišel, pokoušel se několikrát položit ruku na Mariinu paži, ale ta ji vždy setřásla a cuknula při tom trošičku hrudníkem. Po půl hodině vstal a zeptal se matky, zda by mohl být se svou dcerou na chvíli o samotě. Šli spolu do Mariina pokoje. Když jsem poslouchal za dveřmi, slyšel jsem ho mluvit hlasem plným surovosti a vášně, jako by Marii z něčeho obžalovával. Těžko jsem rozuměl tomu, co říká. Slyšel jsem jen stále se opakující větu: „Řekni to, řekni to, ty jsi to byla. Ven s tím, ven s tím, řekni to.“

Odpověď mu zůstala dlužná. Za čas přišla zpráva o tom, že umřel.

Silvie

V neděli přicházel za Marií její otec, mužiček oblečený jako květinový magnát z třicátých let. Usadili se s Marií na pohovku a mlčeli. Jak tak seděl podivně zabořený do opěradla, připomínal překoceného ptáka marabu.

Po hodině vytáhl hodinky na zlatém třpytícím se řetízku a při pohledu na ně se zvedl. Ode dveří pokoje mávl Marii, která zůstala sedět. Pokývala hlavou. Pak ho moje matka vyprovodila. Tak to chodilo každou neděli. Když s ním můj otec zkusil mluvit o počasí, zatvářil se vyplašeně a nechápavě.

Při poslední návštěvě zkoušel několikrát položit své dceři ruku na rameno, ale vždycky se jemně otřásla a shodila ji. Po půl hodině vstal a zeptal se mé matky, jestli může být s dcerou chvíli o samotě. Odešli spolu do Mariina pokoje. Poslouchal jsem za dveřmi. Mluvil na ní hrubým, zapáleným hlasem žalobce. Skoro vůbec jsem nerozuměl, co říká. Slyšel jsem ho jen znova a znova opakovat: „Řekni to, tak to přece řekni, byla's to ty. Ven s tím, no tak, řekni to.“ Ale odpovědi se nedočkal.

Po nějaké době jsme dostali jeho úmrtní oznámení.

Veronika

O nedělích přicházel Mariin otec, drobný člověk, oblečený jako nějaký mužíček (??) ze třicátých let. Sedával s ní na pohovce a nepronесli ani hlásku. Seděl zešikma opřený o opěradlo jako (??) marabu. Po hodině vytáhl hodinky na zlatém řetízku, které se mu blýskaly na vestě. U pokojových dveří natáhl ruku k Marii, která zůstala sedět. Hlavou na něj kývla. Poté mu moje matka odemkla. Tak to chodívalo každou neděli. Pokud můj otec pronесl k němu nějakou poznámku o počasí, rozrušeně a nepochopitelně si ho prohlížel. Při jeho poslední návštěvě u nás zkusil mnohokrát položit dlaň na rameno své dcery, ale ta ji setřásla trhavými pohyby horní části svého těla. Po půl hodině vstal a zeptal se matky, zda nemůže sám strávit chvíli s dcerou. Odešli do Mariina pokoje. Poslouchal jsem u dveří, a slyšel jsem ho mluvit hrubým hlasem, obviňujícím a vášnivým. Jen obtížně jsem rozuměl tomu, co říkal. Slyšel jsem, jak se stále vrací: „Řekni to, tak pověz, byla jsi to ty. Tak ven s tím, dělej, konečně to řekni.“

Odpovědi se nikdy nedočkal. Po nějakém čase jsme dostali zprávu, že zemřel.

Jakub